

אלימות שגרמו חוגי הימין הקיציני באוניברסיטה — כך, התחיה וחרות — בהנהגת צחי הנגבי וישראל כץ. אולם חוגים אלה לא הסתפקו רק באלימות ובטרור פיזי. רצונם היה והינו גם לסתום פיות, לטפסף רעל, למנוע ביטוי חופשי, להכתיב בכל הדרכים את השקרים שלהם. בתכסיסיהם, בי דמגוגיה שלהם, בשקריהם הכוזב בים והבוטים — בפני הסטודנטים, כרטיסיה ובפני פורומים מישמעתיים באוניברסיטה — ראויים הם, ללא כל צל של ספק, לעיטורי כבוד מחבריהם בי תנועות הפאשיסטיות באירופה. על מנת לסתום פיות, למנוע ביטוי חופשי ולטפסף רעל, הפך צחי הנגבי, היורד הקודם של הסדרות הסטודנטים בירושלים, את פי האתון, ביטאון הסטודנטים בי אוניברסיטה העברית, לפלקט פור ליטי של הימין הקיצוני. הוא מנע בדמגוגיה ובאמצעים בלתי-הוגים גים לחלוטין מאבי כצמן וחיליק נדב (אנשי השמאל באוניברסיטה),

רגן - האיש הקטן

על כתבת העורך הראשי "רגן" ("העולם הזה" 2255).

תיאור קולח וכן של האיש הרשע, שלא קרא ספר רציני ושי נבחר לכהונה הרמה ביותר בעור לב. קביעותיו של אבנרי, שהן נחלתו של כל אדם בעל הבנה מיני מאלית בהוויית העולם, הן חדות כתער: "המדינה החשובה והעשירה ביותר בעולם בחרה בבור גמור לתפקיד הבכיר שלה... והיא אדם הזה הוא אפס אינטלקטואלי, בעל השקפת-העולם של דינוואור מפגר... אנשיו של רגן רגילים להציג אותו כנציג האיש הקטן. האמת הפשוטה היא שרגן הוא האיש הקטן..."

והנה, בקרב קהילת העיתונאים, הפרשנים והמלומדים של ישראל, שאנשיה ממהרים חרשות בקרבים אל מערכות העיתונים, הרדיו והטלויזיה, כדי לחוות דעתם על



רגן וקארטר עם מסכות המלך עירום

מלקבל מישרות בפי האתון, וי "תפר" אותן לפי מידות תומכיו. הוא לא היסס לסגור את עיתון הסטודנטים, על מנת לגרום לפריטוריה של טלי בשן, ואחר-כך מינה שני עורכים — עושי דבריו — ללא כל מיכרז, ובניגוד משוע לעקרון הסטודנטים.

ענה ממשיך בדרכיו יורשו בי תפקיד, ישראל כץ (רישומו של הנגבי ניכר היטב בכל צעד מצע דיו של כץ). המיכרז לפי האתון, שהתקיים לאחרונה, היה "תפור" לפי מידותיהם של אנשי הימין, ומועמדים מוכשרים נפסלו מסדר בה אחת בלבד: הם אינם משייכים לימין הקיצוני. זו הסיבה שלתפקידי עורכים בעיתון נבחרו אבי חפק, עיתונאי החצר של צחי הנגבי וישראל כץ, הנעדר לדעת הכל כישורים עיתונאיים, ויגאל צדקא, חבר תנועת החירות, שנביחר בשל השתייכותו המפלגתית. בוועדת המיכרזים של ישראל כץ ישבו חמישה מאנשי הימין בקמ"פוס הירושלמי, ובניגוד לשנים קודמות אף לא עיתונאי אחד. ברור וידוע שחמישה עסקני היסטודנטים הימניים שישבו בוועדה חסרים כל הבנה מקצועית בשטח העיתונות, חסרים כל כישורים אלמנטריים לפסוק ולברור בין העומדים, ורק שיקול אחד הניחה אותם: מיהו המועמד שיציית ל"הוראותיהם, וימשיך להעניק לפי האתון גוון של פלקט פוליטי ימני קיצוני.

בכך מוכתבת מחדש מציאות עגומה בקמפוס הירושלמי: ציבור הסטודנטים הרחב ימשיך לממן בי

(המשך בעמוד 6)

עולם ומלואו, לא נמצא אדם אחד אמין, שיעז לומר דברים כאלה. על הנשיא החדש של אמריקה, בכל הקהילה הנכבדה הזו לא נמ"צא "ילד" אחד שהעז לקרוא: המלך עירום. בוש והחרפה! אליהו וייסר, באר-שבע

ישמרני האל ממגיני

עוד דברים בעיקבות כתבתה של הכלבה האני, על ציד הכלבים בתל-אביב ("העולם הזה" 2253).

קראתי בעניין את הבשורה על חוק-עור עירוני, האוסר להחזיק יותר מכלב אחד וחטול אחד בדי. זה נשמע כבדיחה גרועה, אילמלא העובדה שזה משמש ציד דוק לרדיפה והרג של כלבים וחרתולים חפים מפשע. אף על השמור עה המרושעת בדבר הכלבת, טוב שלא עברתם לסדר-היום. ושמרנו האל ממגיני-צדק שכאלה. ובכלל, הרבו ברשימות היגניות על חיות ערינו, שרבות מהן אנושיות וחרתוליות בעיני יותר מהשומרים עלינו מפניהן.

ירון גורן, תל-אביב

הפאשיזם חוגג

סתומת פיות, טיפסוף רעל, דימגוגיה ושקרים — מה קורה בקמפוס הירושלמי?

בשנת הלימודים שעברה רעשו ויהטו הרחוזות באוניברסיטה ה"עברית בירושלים, בגין מהומות

כנצ'י בלארות

מוסיקה: גרי אקשטיין  
צלם: ניסים ליאון ניצן  
עורך: יצחק צחיק  
מפיקים: ישראל רינגל-יאיר פרדלסקי

בהשתתפות: נוער 1980  
במאי: זאב רווח

בכורה עולמית  
"הוד" תל-אביב  
"הוד" ירושלים  
"הוד" גבעתיים  
"הוד" חולון  
"הוד" חיפה  
"הוד" באר-שבע  
"הוד" הרצליה  
"הוד" פתח-תקווה  
"הוד" נתניה  
"הוד" אורון  
"הוד" סביון  
"הוד" הירדן  
"הוד" בית-ים

נעלי העור של אליס

הנעלים שבגלגלן הפסיקו לקנות נעלים איטלקיות... אין להן מותרים בעיצוב, טיחות ואיכות.

אליס alice

להשיג בחנויות המובחרות מחסני מכירה נחלת בנימין ת"א 15, 29 בת-ים

תן טרמפ לחייל